

ГОЛОС І ТОН У МОВІ ТА МОВЛЕННІ БРИТАНСЬКОЇ ЛІНГВОКУЛЬТУРИ

Гончарова М. М., студ. гр. ПР-83

Дослідженням проблеми вербалізації просодичних характеристик голосу та тону займалися багато вчених, серед них такі авторитетні як Р. К. Потапова, Н. Ф. Медведєва, Ю. В. Косенко, А. И. Демчук, Ю. Г. Крейдлін та інші. У своїх працях вони обґрунтовують актуальність дослідження національних особливостей голосу та тону, та засобів їх омовлення.

У живе мовне спілкування вплетені безліч обставин, що супроводжують як ціле висловлювання, так і його фрагменти. Всі немовні фактори грають допоміжну роль у спілкуванні. Специфічні форми і способи невербальних засобів спілкування, серед яких вирізняються голос і тон, дозволяють зробити висновок про істотні відмінності вербального та невербального типів комунікації.

Дослідивши вербалізацію просодичних характеристик голосу і тону на матеріалі англomовного художнього дискурсу, ми дійшли до висновку, що голос і тон становлять особливу семантичну категорію. Специфічність цих категорій в житті британської лінгвокультури об'єктивується частотою референції до них, відбивається у поліаспектному вербальному представленні їх атрибутів та сфер виявлення, оскільки вони передають не лише зміст повідомлення, але й експлікують емоційний та психічний стани мовців.

Формальна методика семантичної ідентифікації та визначення квантитативних параметрів компонентів VOICE і TONE за дефініційними текстами показала, що у мовній свідомості британської лінгвокультури найрелевантнішими вербалізаторами поняття voice є лексеми utterance, tone, style, language, word, pitch, speech, а tone – pitch, quality, song, utterance, strength, voice, intonation, music, standard, distinctive, fall, rise.

Англomовний художній дискурс слугує багатим емпіричним матеріалом для встановлення квантитативно-квалітативних характеристик голосу і тону. Поліаспектна семантизація голосу і тону у дискурсивній площині свідчить про наявність у них специфічних атрибутів (гучність, інтонація, темп, тощо), що сприяють передачі додаткової інформації невербального характеру, важливої та значущої у рамках тієї чи іншої комунікативної ситуації.

Перспективним вважаємо подальше деталізоване дослідження паралінгвістичної поведінки у полікодовому дискурсивному просторі британської лінгвоспільноти, зокрема проведення типологічних паралелей з близькими (англomовними) та дистантними лінгвокультурами.

Наук. кер. - Єгорова О. І., викладач СумДУ